

Ne kadar anlatilirse anlatsin,
bireysel deneyim isin ozu...
Sevgili Osman'in bir seminer dinlemesi,
diger gonullulerin paylasimina, heyecanlarına sahit olmasi,
cok fazla bir sey degistirmiyor,
taa ki projeye katilana kadar...
Niye bu kadar insan,
alisveris merkezlerinde gezmek dururken
soguk bir depoda calisir,
niye 2,5 gununu,
hatta 8 gununu,
hatta 18 gununu
yollarda uykusuz sabah 5 gece 23 temposunda
ter doker de hala niye yuzu yureginin taa derinliklerine kadar
tertemiz sevgi dolu bir gulumseme sunar...

Bunlar gunluk kosturmaca icinde unuttugumuz degerlerin
projede olanca safligiyla karsiniza cikivermesinin,
YIBOLu guzel cocuklarin sayesinde mumkun olur...

Sevgili Osman yepyeni baslangicini anlatiyor,
herkesin boyle bir baslangic yapmasi gerekir...

Ilgi ve desteklerinize cok tesekkur ediyorum,
saygilarimizi sunuyoruz...

ILKYAR

not: Koy okullarina kitap projemize yonelik kampanyamiz suruyor...

Bir okula 120 civarinda gonderilen kitaplarin maliyeti 500TL

Bagislariniz icin:

IS Bnk. ODTÜ Sb. (4229) 706968 TL -- IBAN:TR26 0006 4000 0014 2290 706968 TL

Ziraat Bnk. ODTÜ Sb. (1537) 8970 324-5001 TL -- IBAN:TR64 0001 0015 3708 9703 245001 TL

YEPYENİ BİR BAŞLANGIÇ

Sıradan bir C dersi için girdiğim amfi karanlıktı ve bir “beyaz saçlı amca”, farklı il ve ilçelerden mutlulukları her hallerinden belli çocuk kareleri eşliğinde birşeyler anlatmaktaydı. Dersin kaynadığına sevinerek arka sıralardan birinde uykusuzluğumu gidermekti niyetim. Ama bu karelerin kahramanları, o kadar masum, gerçekçi ve içten gülümsüyorlardı ki, tüm amfi pür dikkat kesilmişti.

Derslerden fırsat bulduğum ilk haftasonu, 2010’un son cumartesi depoya ilk adımımı attım. İnsanlar aralık projesinden yeni dönmüş, proje modundan henüz çıkmamışlardı ve aralarında geçen konuşmalar ne denli etkisinde kaldıklarının kanıtıydı. O gün çay molasında genel olarak projelerde neler yapıldığını az çok kavramıştım ama “bunda bu kadar abartacak ne var ki” diye düşünmüştüm. Gerçekten de yaşamadan anlamayacak bir duyguymuş ki kendimi bir anda 6 günlük ocak projesinde bulmuştum bir

çok tereddüte rağmen. İlk yurt tecrübem bir YİBO'da olacaktı, ilk kez bu kadar uzun ayrı kalacaktım ailemden ve tabii ki hassasiyetler gereği saç kesimi. :)

Ama İzmir'e doğru yola çıktığımızda bu düşüncelerin hepsi yerini gerçekten bambaşka bir boyuttaki, hiç bir gönüllünün ifade edemediği bir hisse bıraktı. Belki ne diyeceğini bilememenin çaresizliği, belki ya heyecanlanıp dilim tutulursa korkusu, belki de kendimi sevdiremezsem naparım düşüncesi. Çocukların hatta bebeklerin benden hoşlanmayışı ve konuşkan olamayışının verdiği korkuyla ilk çivimi uzattım ilk tanıştığım çocuk, İsmail'e. Kendini tanıtan desem yanlış olmaz. Çünkü ben günlerdir nasıl bir giriş yapacağını bulamamış bir halde etrafa bakınırken yanıma gelip "Hoşgeldiniz abi" dedi. "Merhaba" dedikten sonra direk çiviye uzattım ama bir açıklama yapamadım. Tüm evren "1 2 3 tıp!" oynarcasına sessizdi. Bir anda niye geldiğimizi sordu İsmail, ben daha çiviye bir açıklama yapamamışken. IO bilinmeyenli denklemden farksızdı bu soru benim için o an. Neyseki başka bir gönüllü yetişti imdadıma ve çiviye çözdürecek birkaç ipucu vererek tanıştı İsmail'le. Zamanla gitgide alıştımsa da, okuldan ayrılırken İsmail de ben de gülümseyerek yad edecektik o anı. Sonraki 5 günün hemen her anını hatırlamama rağmen, nasıl çabuk geçtiğinin de bir türlü farkına varamamıştım Ankara'ya döndüğümüzde.

Artık çok rahatlamış ve tüm projelere hazır hissetmiştim kendimi. Meğer o rahatlama, sadece o an bulunduğu okuldan ayrılma vakti veya masal okuyarak veda edişe kadarmış. Sen bir yandan gözlerinin dolduğunu farketmemeye, bir yandan da güçlü olup "bu bir son değil, çok aksine yepyenibir başlangıç!" mesajı vermeye çalışırken; onların, gözünün en derinine bakarak "biraz daha kalın", "alıştırıp gidiyorsunuz abi yaa", "sabah kaçta gideceksiniz, beni de uyandırın"

değişlerini cevaplayamama vaktine kadarmış. Ne yapmıştık ki sadece 1 günde bu kadar bağlanmışlardı bize? Veya aynı şekilde biz onlara? Aynı şekilde bu sorunun cevabını da kimse veremiyordu. Ama ertesi gün sizi bekleyen yeni umutlar, kardelenler var. Bir şekilde onlardan ayrıldığınızda artık diğer okula kavuşmak için sabırsızlanmaya başlıyorsunuz.

Daha sonra martta "tadı damağında kalmak" sözünü iliklerime kadar hissettim ilk kısa projemde. 3 hafta sonra, 20 yıldır resmi tatil olarak gördüğüm, ömrümün en güzel 23 Nisanını mükemmel bir kampla geçirdim. 2 hafta sonra ise Divriği ve Gürün yollarındaydık. Projelerde hergün sonsuz mutluluk yaşıyorsunuz, bunun 1 hafta boyunca sürdüğünü düşünmek, hem de aynı çocuklarla, tarif edilemez bir şeydi ve yaz kampına katılmazsam olmazdı. :) Yarısında dönmek zorunda kalsam da eylül projesi, yaz tatilinde uzak kaldığımız ve özlemi her yanımızı saran "yar"larımıza kavuşma zamanımızdı.

Sabah sporu, şekerle demlenmiş çay, duşsuzluk, annem yapsa yemeyeceğim yemeklere alışmalarım, kolbastı-horon-harmandalı deneyimleri, belki 20 belki 30 kişi ile oynadığımız

yağmurlu ve çamurlu hiç kuşkusuz hayatımın en anlamlı ve zevkli futbol maçları, vs gibi birçok şeyi ilk kez projelerde yaşıyordum. Başta aile hasreti gibi yatılı kalmanın getirdiği durumları ben bu yaşında birer zorluk olarak görmekten utanıyordum, çünkü onlar 7 yaşında bile bunları aşabilecek kadar geniş yüreklere sahipler ve hepsi benim gözümde “everest”lere layık.

En çok sonuç kısmını yazarken zorlanıyordum insan, çünkü toparlamak gerekiyor 3-5 cümleyle. Ama nasıl özetlenir ki 10 ayda yaşanan onca şey? Ancak hiç birini unutamaydı, hepsinin güzel haberlerini almayı, İlk Yar’larımıza layık olmayı ve her projede o amatör ruha büründürecek duyguyu kaybetmemeyi dileyebiliyor insan...

Fatih Osman Seçmen

Bilgisayar Mühendisliği Bölümü Z

www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr

çocuklarımız dünya güzeli kardeşlerimiz için herşeye değer mi?

